

Ένας 62χρονος άστεγος βρέθηκε νεκρός από το κρύο το πρωί της 8ης Ιανουαρίου στα Χανιά... Μητέρες αφήνουν τα παιδιά τους σε ιδρύματα δηλώνοντας αδυναμία να τα θρέψουν... Μαθητές λιποθυμούν στα σχολεία από ασιτία... Ουρές πολλών εκατοντάδων ανθρώπων για ένα πιάτο φαΐ στα συσσίτια απόρων του Δήμου Αθηναίων και της Εκκλησίας... Εικόνες ξεχασμένες στην Ελλάδα εδώ και εξήντα χρόνια επιστρέφουν απειλητικά. Εικόνες που όσο κι αν τις ξορκίζουμε είναι εδώ για να μας θυμίζουν ότι εκτός από τους αριθμούς και τα PSI υπάρχουν άνθρωποι που υποφέρουν.

Το φαινόμενο ενός άστεγου πεθαμένου είχε γίνει, εδώ και δεκαετίες, συνώνυμο του πρεζονιού η ζωή του οποίου έληξε άδοξα. Όμως ο άνθρωπος που πέθανε στα Χανιά τα ξημερώματα της 8ης Ιανουαρίου 2012 από το κρύο δεν ήταν πρεζόνι. Όπως δεν είναι πρεζόνι κι η μητέρα του 13χρονου μαθητή που λιποθύμησε μέσα στο σχολείο, πριν μερικούς μήνες στο Ηράκλειο Κρήτης, Όπως δεν είναι πρεζόνια οι εκατοντάδες ανθρώπων που συνωστίζονται κάθε μεσημέρι στο συσσίτιο του Δήμου Αθηναίων.

Άνθρωποι που μέχρι χτες τα έφερναν βόλτα δύσκολα αλλά αξιοπρεπώς - πολλοί από αυτούς ζούσαν στις παρυφές της μεσαίας αστικής τάξης - χάνουν τα σπίτια τους κι εξωθούνται στην εξαθλίωση.

Άνθρωποι που σίγουρα δεν τα έφαγαν μαζί με τον κ. Πάγκαλο, αλλά που σήμερα καλούνται να πληρώσουν το λογαριασμό του.

Άνθρωποι μονάχοι, που σίγουρα έκαναν σοβαρά λάθη στη ζωή τους, με πιο σοβαρό το να μην έχουν δημιουργήσει έναν κύκλο φίλων, που, με το υστέρημά του, θα τους στήριζε στη δύσκολη ώρα.

Άνθρωποι που δεν πήραν μίζες από εμπόρους όπλων, που δε χρέωσαν διπλά και τριπλά δημόσια έργα, που δεν είχαν αργομισθίες στο Δημόσιο.

Πόσοι είναι αυτοί οι άνθρωποι; Όχι πολλοί ακόμα. Αλλά κάθε μέρα γίνονται περισσότεροι. Για τους υπουργούς, τα κομματικά στελέχη των κυβερνήσεων κομμάτων, τα στελέχη των τραπεζών και τους γραφειοκράτες των Βρυξελλών και της Νέας Υόρκης οι άνθρωποι αυτοί δεν υπάρχουν. Είναι μονάχα αριθμοί, κάτω από άχρωμους τίτλους όπως, μακροχρόνια άνεργοι, απασχολήσιμοι, μονογονεϊκές οικογένειες κι άλλους παρεμφερείς ευφημισμούς.

Στους ανθρώπους αυτούς, οι άνθρωποι με τους μισθούς και μπόνους με πολλά μηδενικά λένε πως πρέπει να πεινάσουν περισσότερο, για να γίνει πιο ανταγωνιστική η οικονομία. Τους λένε ότι ο μισθός των 600 ευρώ το μήνα, η σύνταξη των 400 ευρώ το μήνα και το προνοιακό επίδομα των 200 ευρώ το μήνα είναι υψηλά, ότι πρέπει να μειωθούν για να αυξηθεί η ανταγωνιστικότητα της οικονομίας.

Και βέβαια γεγονός είναι ότι, από καταβολής κόσμου, για την εξουσία οι άνθρωποι ήταν είναι και θα είναι αριθμοί. Το πρόβλημα δεν είναι αυτό.

Το πρόβλημα είναι ότι πλέον λιποθυμάει ένας άνθρωπος στο δρόμο και κανείς, όχι απλώς δεν προσπαθεί να τον βοηθήσει, δεν κάνει καν ένα τηλεφώνημα στο 166. Η δυστυχία του διπλανού δε μας αφορά. Ως τη στιγμή που θα βρεθούμε κι εμείς στη θέση του άραγε;

Το πρόβλημα είναι ότι παρακολουθούμε την εξάπλωση της δυστυχίας, κολημένοι στον καναπέ, μέσω της τηλεοπτικής οθόνης, θαρρείς κι όλα αυτά συμβαίνουν σε κάποια χώρα

μακρινή.

Το πρόβλημα είναι ότι οι άνθρωποι που διαχειρίζονται τις τύχες της Αριστεράς, παιδιά κι αυτοί του κομματικού σωλήνα, σπαταλούν το ταλέντο τους σε ενδοκομματικές ίντριγκες κι επικοινωνιακά τεχνάσματα χωρίς να τους απασχολεί, σε αυτές τις κρίσιμες στιγμές, το πώς θα χτίσουν εξωθεσμικούς μηχανισμούς κοινωνικής αλληλεγγύης, το πώς θα πείσουν τους παραλυμένους από τον τρόπο πολίτες για την ανάγκη να δράσουμε συλλογικά.

Το πρόβλημα είναι, τέλος, ότι όλες αυτές οι θυσίες που γίνονται για να μπει ένα δάνειο 14 δισεκατομμυρίων ευρώ στα Δημόσια ταμεία - η περιβόητη 7η δόση του Μνημονίου του 2010 - θα μεταφραστούν σε 60 Eurofighter και δε θα βρεθεί ούτε ένας να πει κάτι γι αυτό το όνειδος.

Οι άνθρωποι μπορούν να συνεχίσουν να πεθαίνουν σαν τις μύγες. Τι σημασία έχει που ένας αλήτης πέθανε; Σημασία έχει «το μεγαλείον της Πατρίδος».

Γιάννης Χρυσοβέργης

http://ataktoslogos.blogspot.com/2012/01/blog-post_12.html